

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 5 grudnia 2022 r.

DIH-3.707.151.2022.MB

DECYZJA DIH - III/ 145 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 12 października 2022 r. (nr akt sprawy: DC.8361.119.2022/128DEC/22), na podstawie której, na przedsiębiorcę Annę Strońską prowadzącą działalność pod nazwą Anna Strońska „MARCO” PHU IMPORT-EXPORT w Opatowie nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 8 – 11 sierpnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej: „Śląskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie ogólnospożywczym ... , należącym do przedsiębiorcy ... , zwanego dalej: „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 8 lipca 2022 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Przedmiotowe zawiadomienie doręczono stronie 13 lipca 2022 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r.

w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121), zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”.

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto 109 partii artykułów żywnościowych w opakowaniach jednostkowych, stwierdzając brak informacji o cenie jednostkowej przy 40 partiach produktów.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz w § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 11 sierpnia 2022 r. (nr akt kontroli: DC.8361.119.2022).

W dniu 15 września 2022 r. Śląski WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r., poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706) zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej” w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, zawiadomił przedsiębiorcę ... , o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w przedmiocie nałożenia na ww. przedsiębiorcę administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie obowiązków określonych w art. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że na podstawie art. 10 Kpa stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w postępowaniu, tj. zapoznania się z aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych do czasu zakończenia postępowania, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W dniu 21 lipca 2022 r. Śląski WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, art. 5 ust. 2 i art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 104 Kpa decyzję (nr akt sprawy: DC.8361.119.2022/128DEC/22) na mocy której, na stronę nałożono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja została doręczona stronie 14 października 2022 r.

W dniu 3 listopada 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Śląskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o zmniejszenie nałożonej kary lub całkowite odstąpienie od kary finansowej, a poprzestanie na pouczeniu.

Pismem z 9 listopada 2022 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ

odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Według art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
 - 2) w cenniku;
 - 3) w katalogu;
 - 4) na obwolicie;
 - 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,
- o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Cena jednostkowa (§ 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen) dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w sklepie ogólnospożywczym w Opatowie, należącym do przedsiębiorcy ... stwierdzono, że w przypadku 40 partii produktów na 109 sprawdzonych nie dopełniono obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach tj. nie uwidoczniiono cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, art. 5 ust. 2 i art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 104 Kpa nałożył karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych), na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, jednakże wniosła zmniejszenie nałożonej kary lub całkowite odstąpienie od kary finansowej, a poprzestanie na pouczeniu. Strona wskazała, że wysokość kary, jest dla niej zbyt dużym obciążeniem. Poinformowała, że w obecnej chwili jej działalność balansuje na granicy opłacalności z uwagi na koszty, tj. energię elektryczną, ogrzewanie, paliwo, rosnące składki ZUS. Ponadto strona zaznaczyła, że w obecnej sytuacji rozważa nawet likwidację swojej działalności. Wyraziła nadzieję, że inspektorzy zdają sobie sprawę z faktu jak trudno jest obecnie tak małym jednoosobowym firmom.

Odpowiadając na argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają przyczyny powstania nieprawidłowości oraz okoliczności podniesione przez przedsiębiorcę (trudna sytuacja finansowa), gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK zauważa, że to podmioty działające na rynku są zobowiązane do znajomości obowiązującego prawa i jego przestrzegania. Należy również podkreślić, że ustawa o informowaniu o cenach weszła w życie w 2014 roku, a w obecnym kształcie obowiązuje od 30 stycznia 2019 roku. Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu zwrócić również uwagę, że sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy czy też koszty prowadzenia działalności gospodarczej nie są ustawowymi kryteriami mającymi wpływ na ustalenie wysokości kary pieniężnej.

Odnosnie samej wysokości kary nałożonej na stronę przez Śląskiego WIIH, Prezes UOKiK wskazuje, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej są zobowiązane, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, do wzięcia pod uwagę stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Śląski WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki.

W zakresie przesłanki stopnia naruszenia Prezes UOKiK podzielił stanowisko organu pierwszej instancji przyjmując, że jest on wyższy niż znikomy, gdyż naruszenie dotyczyło znacznej ilości partii towarów sprawdzonych w toku kontroli (40 partii na 109 partii sprawdzonych), a brak uwidocznienia cen jednostkowych utrudniał konsumentowi porównanie cen. Prezes UOKiK podkreśla, w tym miejscu że brak uwidocznienia cen jednostkowych, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych, o odmiennych cechach co do marki, producenta, ilości itp. Brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, a przez to utrudnia kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie uwidocznionej zgodnie z przepisami. W przypadku przesłanki dotychczasowej działalności, organ pierwszej instancji ustalił, iż przedsiębiorca naruszył obowiązki, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, po raz pierwszy. Natomiast co do trzeciej przesłanki Śląski WIIH uwzględnił informację przekazaną przez przedsiębiorcę tj. wielkość obrotu i przychodu ustalił na podstawie zeznania podatkowego strony za rok 2021.

Biorąc pod uwagę powyższe Prezes UOKiK uznał, że wymierzona stronie kara w wysokości 1 000 zł jest proporcjonalna do rozmiaru stwierdzonych nieprawidłowości. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za stwierdzone w przedmiotowej sprawie naruszenie przewidziano możliwość wymierzenia kary pieniężnej do wysokości 20 000 zł, zatem kara wymierzona stronie znajduje się w dolnej granicy jej ogólnej wysokości.

Wskazać należy, że kara pieniężna nakładana na gruncie przepisów o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także, wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tj. być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (art. 8 dyrektywy 98/6/WE). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go z rynku. Kara nałożona na podmiot musi także być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości (WSA w Warszawie w wyroku z 7 września 2012 r., VI SA/Wa 918/12). Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie ma również podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od nałożenia kary i wystosowania pouczenia. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są

niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. W niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Podkreślić należy jednak, że w trakcie kontroli ustalono, iż w przypadku 40 partii produktów ze 109 skontrolowanych nie dopełniono wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy obowiązku tj. nie uwidoczniono cen jednostkowych co pozbawiło konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Stąd też wagi naruszenia nie można uznać za znikomą.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, naruszając art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym. Organ drugiej instancji podkreśla przy tym, że zaprzestanie naruszania przepisów prawa nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w trakcie kontroli, a okoliczność usunięcia stwierdzonych w toku kontroli naruszeń nie oznacza zatem automatyzmu w odstąpieniu od ukarania za naruszenie ww. obowiązków.

Organ drugiej instancji nie ma też podstaw do obniżenia wysokości kary czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z uwagi na trudną sytuację ekonomiczną przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym wymiarze przez Śląskiego WIIH.

Niezależnie od powyższego, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji materialnej strony (w odwołaniu podkreślono trudną sytuację finansową) może zostać uwzględniona dopiero gdy przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, po złożeniu przez stronę wniosku o zastosowanie ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna.

Prezes UOKiK informuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;

3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes UOKiK uznał, że podjęta przez Śląskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy ... , wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: tysiąc złotych). Tym samym, decyzja z 12 października 2022 r. (nr akt: DC.8361.119.2022/128DEC/22), Śląskiego WIIH powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo

pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 r., poz. 535 z późn.zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/